

ת"פ 15208/12/15 - מדינת ישראל נגד קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ, אהרון סרולביץ, שופן סרולביץ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 15208-12-15 מדינת ישראל נ' קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת שרה מאירי

בעניין: מדינת ישראל המאשימה

נגד

1. קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ

2. אהרון סרולביץ

3. שופן סרולביץ הנאשמים

גזר דין

1. ביום 19.11.18 הורשעו הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. משעסקין ב- 7 אישומים, יפורטו אלה בהתייחסות להלן לכל אישום בנפרד.

ביום 8.1.19 נשמעו בפניי טיעוני הצדדים לעונש.

2. טוענת המאשימה ביחס לנאשמת, כי עפ"י הצהרת המפרק, קופת הנאשמת ריקה ובכפוף להצהרתו כאמור - תסתפק המאשימה בקנס עונשי של 100 ₪.

לגבי הנאשמים טענה המאשימה ביחס לכל אישום ואישום וכללית טענה כי עסקין בעבירות שבוצעו בנסיבות חמורות. מדובר בריבוי עבירות שבוצעו ביחס למספר לא מבוטל של עובדים ובמשך תקופה ארוכה, עבירות כלכליות שבוצעו גם קודם לקריסת החברה. מדובר בנאשמים שחרף מודעותם בחרו לכפור באישומים כולם באופן גורף, בהליך משפטי ארוך בו נתקיימו 6 ישיבות הוכחות, והוזמנו 16 עדי תביעה ו-3 עדי הגנה.

המאשימה סבורה, שיש לגזור קנסות בסכומים משמעותיים, שיבטאו את חומרת המעשים וההתנהלות בהליך.

עוד טענה המאשימה כי ביחס לעבירה של שירותי קבלן ללא רשיון (אישום ראשון) מדובר ב- 3 מזמינות (לקוחות); שירות שניתן באמצעות 4 עובדים ובמהלך 7 חודשים לפי תיקון 113 מדובר בעבירה בנסיבות חמורות, כשחרף הנסיבות הנאשמים בחרו להכחיש האישום באופן גורף, אין לצד העבירה קנס מנהלי, מה שמלמד על חומרתה. יש לקבוע כי מדובר ב- 4 יחידות עבירה נפרדות, גם בשים לב לתיקון 8 לחוק ולבג"צ תנופה. לפיכך, משהקנס המכסימלי לנושא משרה (לעבירה) הוא 29,200 ₪, יש לקבוע מתחם ענישה בין 60% ל- 70%, וספציפית עתרה ל- 70% מהקנס המכסימלי ל- 4 עבירות, קרי; 81,760 ₪.

המאשימה הפנתה ל- 14-07-32556 מד"י נ' פוינט א.נ. אבטחה בע"מ בו נקבע מתחם בין 50% ל- 60%, אך היו בו נסיבות מקלות. בענייננו, מדובר בשנתיים וחצי של מתן שירות, אף שהנאשמים ידעו על כך שעסקין בעבירה, למספר מזמינות וע"י מספר עובדים ותקופה ארוכה של שנתיים וחצי, עובדים שניזוקו בהעדר ערבות.

באשר לעבירות של אי מתן שכר מינימום והלנת שכר (אישומים שני ושלישי) - מדובר ב- 5 עובדים ובהבטחת קיום בסיסי לכ"א מהם, בהגנה על השכבות החלשות, עבירה חמורה שנקבעו לצידה קנסות משמעותיים. שכ"ע הוא תגמול לעבודה שכבר בוצעה על ידי העובד ויש ליתן משקל כבד לשיקול ההרתעה; הגם שחלק מהעובדים חששו לדבר בפני הנאשמים, שמענו על היחס שקיבלו, כשפנו לקבל שכרם. מאחר ומדובר באותם רכיבי עבירה (שכר מינימום, הלנת שכר), עתרה למתחם ענישה אחד, 7 יחידות עבירה לכ"א מהנאשמים (בגין כל חודש בו לא שולם שכר) ובנסיבות, עתרה למתחם ענישה בין 40% ל- 60% מהקנס המכסימלי, ועונש ספציפי של 50% מהקנס המכסימלי, קרי: 263,550 ₪. המאשימה הפנתה ל- 14-03-62596 מד"י נ' פאואר לי בע"מ (בו נקבע מתחם בין 226,000 ₪ ל- 300,000 ₪, כשהנאשם הודה).

באשר לעבירה של אי העברה לקרן פנסיה של ניכויים משכר 2 עובדים, בתקופה כוללת של 19 חודשים (אישום רביעי) - מדובר בעבירות עליהן קיבלו התראות ולא מנעו אותן, הגם שיכלו להפסיק הניכויים, עבירות שבוצעו עוד טרם קריסת הנאשמת, במספר עובדים, בתקופה ארוכה, כשחרף כל הראיות - התנהל ההליך. מדובר בעבירה חמורה, כעולה מהקנס המכסימלי שקבע המחוקק 1,130,000 ₪. בהתחשב בנסיבות עתרה למתחם בין 40% ל- 60% מהקנס המכסימלי וספציפית 50% מגובה הקנס, קרי: סך 15,820,000 ₪ לפי 25 יחידות עבירה ביחס לכל אחד מהנאשמים. הפנתה לת"פ 14-02-57569; 16-05-61551; 16-03-32654 (והאבחנה בינם לענייננו).

באשר לעבירה של אי מתן תלושי שכר (אישום חמישי) - הנאשמים הורשעו ביחס ל- 2 עובדים ול- 6 חודשים סה"כ ובחומרה שרואה הדין. הקנס המכסימלי הוא 29,200 ₪, 6 יחידות עבירה ולפיכך, עתרה למתחם בין 50% ל- 70% מהקנס המכסימלי וקנס ספציפי של 105,120 ₪ ביחס לכ"א מהנאשמים.

ביחס לעבירה של פדיון חופשה (אישום שישי) - מדובר באישום ביחס ל- 5 עובדים, מדובר בעבירה על חוק סוציאלי, ע"מ למנוע כדאיות למעסיק, שלא יאפשר לעובד לנצל חופשתו. מדובר במספר רב של ימים ובסכומים משמעותיים, לא נזק מינורי. הקנס המכסימלי הוא 14,400 ₪, 5 יחידות עבירה. המתחם הוא 60%-80% וספציפית עתרה ל- 70% ולסך 50,480 ₪ ביחס לכ"א מהנאשמים. הפנתה ל- 56077-11-14 מד"י נ. שמש חי אחזקות בע"מ (שם דובר בנסיבות קלות יותר ובעובדת אחת).

באשר לעבירה של הפרעה למפקח (אישום שביעי) - הנאשם 3 הורשע ב- 5 אירועים וזוכה מ- 1 (בשל ספק בהתחזות) - אירועים חמורים ולא מעידה חד פעמית, בעידנא ד'ריתחא, מדובר בהפרעה אקטיבית ממש. מדובר ב- 5 יחידות עבירה, הקנס המכסימלי הוא 14,400 ₪, וזהו מקרה קלסי של 5 יחידות עבירה, כשכל אירוע כלל נסיבות שונות. משכך, עתרה למלוא הקנס המכסימלי 72,000 ₪; הפנתה ל- 14430-02-15 מד"י נ' יחיא וייזמן.

כן עתרה כי כ"א מהנאשמים יחתום על התחייבות ל- 3 שנים ממתן גז"ד, שאם לא כן, יחוב בקנס המכסימלי הקבוע לאותה עבירה.

3. הנאשמת 1 - באמצעות מפרקה, טענה כי מדובר בקופה ריקה של החברה שלא היו לה כלל נכסים וכמקובל, עתרה להטלת קנס סימלי כפי שטענה המאשימה.

4. הנאשמים 2-3 ("הנאשמים") טענו כי טיעוני המאשימה הם חסרי קונטקסט, לא מידתיים, לא נתמכים בפסיקה ונטענו תוך הפרה של חובת ההגנות של המאשימה כמדינה, תוך שהתייחסו להליכים אליהם הפנתה המאשימה (אותם בדקו במהלך הדיון) תוך שהפנו לכך כי מדובר באבחנה מהם לאור קביעות שונות.

כל העבירות הן תוצאה של מכלול אחד, שבא לידי ביטוי בנסיבות כלכליות קונקרטיות; הגם שהנאשמת עשתה מעשים שלא יעשו, שאין ספק שפגעו מהותית בכל עובד - הרי ניתן לעובדים מזור באמצעות הבטל"א, מה גם שמדובר בעבירות, שהיקפן כחצי אחוז מכלל הוצאות השכר בתקופה הזו.

מדובר באנשים שזו פעילותם העסקית הראשונה, שטענו ללא ספק בהחלטותיהם לאורך כל הדרך, אך הטעות קטנה ביחס למכלול הפעילות בחודשים אחרונים של פעילות בנסיבות מקלות כשלאורך כל השנים היתה פעילות הפסדית (נ/14-15).

עוד טענו כי נטלו הלוואה תוך משכון בית הוריהם, כדי להציל העסק ומקום עבודתם של עובדים, הלוואה שהנאשם 3 משלם עד היום.

אין מדובר בטייקונים שמנצלים עובדים או של מי שהתעשר על גב העובדים, אלא ההפך, הם נקלעו לחובות בגלל העסק הזה.

מעבר לכך שנאשם 2 הורשע בעבירות מס ונתן הדין - הוא בהליכי פש"ר, כשניתן נגדו צו כינוס נכסים ב- 6.17 ("א") והוא משלם הסכום שנקבע ומגיש דוחותיו ("ב"), עובד כיום כשכיר בשכר יסוד 6,500 ₪ ("ג") וכן אושר הסכם גרושין

("ד"). למעט אותן הסתבכויות מדובר באזרח מופת שממשיך לעשות עשרות ימי מילואים בשנה ("ה").

באשר לנאשם 3 - גם הוא נשא בנטל כלכלי כבד בגלל קריסת הנאשמת ועד היום משלם ההלוואה בגינה מושכנה דירת הוריהם. כן הוא ערב למספר לא מבוטל של חובות הנאשמת (תיקי הוצל"פ); הסדיר כל החובות למעט אחד ("ו").

הקנסות שביקשה המאשימה תפגענה ביכולתו להשתקם ולחזור למעגל יצרני יותר.

עוד טענו באשר לאישום הראשון - הקנס שנגזר בהליך שהפנתה המאשימה הוא בסך 6,000 ₪. כן הפנו ל- 60789-01-13 מד"י נ' מצליח (שם דובר ב- 9 עובדים והוטל 5,000 ₪).

באשר לאישום השני (והשלישי) - הפנו לת"פ 33282-09-13 מד"י נ' ש. ערד, שם נגזר 2,000 ₪ בגין 3 עבירות ול- 16121-07-11 שם נגזר 5,000 ₪ בריבוי עבירות ביחס לקטינים, שם החומרה רבה יותר.

באשר לאישום הרביעי - הפנו ל- 37724-11-10, ולקנס שנקבע 6,000 ₪ ובהתייחס ל- 61551-05-16 שהפנתה המאשימה, שם נקבע מתחם נמוך ונקבע כי יש לפסוק ברף התחתון, עבירה שנמשכה 4 שנים, חברה גדולה משמעותית וכאן מבקשת המאשימה קנס שגבוה פי 300.

באשר לאישום החמישי - הפנו ל- 16121-07-11, מספר עובדים והקנס הוא 2,000 ₪ על מספר עובדים.

באשר לאישום השישי - 56077-11-14 שהפנתה המאשימה הסיפור האמיתי היה פיטורי אישה בהיריון; ולכן המבט המחמיר ועדיין לאישום נקבע 2,880 ₪. כך גם ב- 16121-07-11 מספר עובדים ופדיון חופש ונקבע 4,600 ₪.

העבירה התגבשה בסוף תקופת ההעסקה (כשהחברה קרסה), למרות מאות אלפי ₪ שהזרימו הנאשמים, וזו נסיבה לקולא.

באשר לאישום השביעי - אין ספק שהנאשם 3 נהג בחוצפה במובן האזרחי והפלילי והוא מקבל את הכרעת הדין ואחרי כל ההליך לא ניתן לטעון שבסופו של יום נגרמה הפרעה ואין אבן שלא נהפכה, ולא נגרם נזק לביטחון האמת או לפגיעה בעובדים, חרף הפסול בהתנהלותו. הפנה ל- 30587-04-14 (אי המצאת מסמכים ואי התייצבות לחקירה) והקנס 5,000 ₪.

בת"פ 507-03 ריבוי עבירות, זימונים שלא נענו; הקנס על המכלול היה 8,000 ₪. גם בהליך המחמיר אליו הפנתה המאשימה נגזרו 18,000 ₪.

זו מגמת החמרה של המאשימה לעומת גזרי הדין שנזכרו; לא היה תכנון מוקדם ודאי לא תועלת לנאשמים; יש לזכור את חלוף הזמן, שהנאשמים שיתפו פעולה עם המפרק בתביעות בטל"א, את חוסר ניסיונם העסקי דאז של הנאשמים, המחיר האישי הכבד ששילמו ומשלמים וקנסות בסד"ג של מאות אלפי ₪ ולא ישיגו מטרה חברתית כבקשת המאשימה, משנושאים הנאשמים בעונש בשל קריסת הנאשמת והקנסות רק יביאו להתמוטטותם הסופית, כשממילא הם

בפש"ר/בהסדרה סופית של חובות של מיליוני ₪. יש לתת דגש למצבם הכלכלי ולאור הפסיקה המקלה, להסתפק בקנס נמוך לנאשם 3 וקנס סמלי לנאשם 2, שלא צריך להיות שונה מהקנס לנאשמת, כפי שהסכימה המאשימה; הנאשמים לא מתנגדים לחתום על התחייבות, הבינו היטב העבירות שבוצעו.

הנאשם 2 טען שהנזק נגרם שלא בכוונה, נקלע למצב, כי לא הוציא לעצמו משכורות, כדי שלא יהיה נזק, עשה הכל כדי לא להגיע לפגיעה במישהו, כדי שיוכל לשלם לעובדיו. ביקש התחשבות.

הנאשם 3 טען כי הוא מבין טעויותיו בנושא ההפרעה למפקח, עבר תקופה קשה של איומים, הוצל"פ, חקירות משרד הכלכלה, לא ידע "לאכל את זה" והוא מצטער.

5. סימן א'1 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 ("חוק העונשין") שענייננו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, כפי שתוקן במסגרת תיקון מס' 113 לחוק זה, קובע, כי בשלב הראשון, טרם יגזר עונשו של נאשם על בית הדין לקבוע האם המדובר בהרשעה בעבירה אחת או בכמה עבירות. ככל שמדובר בכמה עבירות, יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או אירועים נפרדים. בשלב שני, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ובכך להתחשב בארבעה שיקולים: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; מידת הפגיעה בערך זה; מדיניות הענישה הנהוגה; והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בשלב השלישי, יש לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם כמו גם נסיבות אחרות שתמצאנה רלוונטיות ואינן קשורות בביצוע העבירה. רק שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור מצדיקים לסטות ממתחם הענישה (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים (2014) ("ענין חדוות הורים") והאסמכתאות שם).

אדון איפוא להלן בענייננו בהתאם להלכה:

6. השלב הראשון - "אירוע" או "כמה אירועים"

אין יכול להיות חולק כי בענייננו, לא נטען ולא ניתן לטעון כי האישומים כולם (הראשון עד השישי) הם אירוע אחד!

אין יכול להיות חולק כי יש לקבוע טרם קביעת מתחם הענישה הראוי(ראה סעיפים 40ב',ג'), את מספר האירועים המרכיבים את מסכת העובדות שיוחסה לנאשמים, כמתחייב מסעיף 40 יג' לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת

המאסר שעל הנאשם לשאת".

עוד ראוי להזכיר את קביעת בית המשפט העליון בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מד"י, בה אבחן ביהמ"ש בין "ארוע" לבין "מעשה", בקובעו כי "ארוע" הנו מונח רחב יותר, שיכול לכלול מספר מעשים, כשלפי דעת הרוב (מפי כבוד השופט ד. ברק-ארז), לארוע אחד תחשבה עבירות מספר שיש ביניהן "קשר הדוק", כדוגמת "סמיכות זמנים", או היותן "חלק" מאותה תוכנית עבריינית.

ביה"ד הארצי בהלכת "חדוות הורים" (ע"פ 57160-01-14) קבע כי הגם שמדובר בהעסקת 6 עובדים ביום נתון באותו אתר, ע"י אותה חברת כ"א - יש לקבוע כי מדובר "בארוע אחד".

בענייננו, ועפ"י כל קריטריון - הורשעו הנאשמים בכמה עבירות, שאינן מהוות ארוע אחד אלא, מדובר ב"מספר ארועים".

אין חולק כי כך (ולא רק משלא טענו הנאשמים אחרת) אלא, משברי כי אין לראות העבירה באישום הראשון, כארוע אחד לזו, שבאישומים שני ושלישי, או לזו שבאישומים, רביעי או חמישי, או שישי, וכך אף שביעי.

כך אף בין האישומים האחרים בינם לעצמם, למעט ביחס לאישומים השני והשלישי, שיש לראותם כארוע אחד (ולא מקרה אחד) - קרי: כי מדובר באי תשלום שכר מינימום במשך חודשים בשנת 2012 ל-5 עובדים (ולפיכך, טענה המאשימה ל-7 יחידות עבירה), ולהלנת שכר בגין אי תשלום שכר זה.

אין זה המצב באשר ליתר האישומים, המתייחסים כל אחד ביחס לעובדים, בתקופות, במשך זמן, ובעילה שונים (גם אם לעתים זהים או חופפים).

7. השלב השני - מתחם הענישה ההולם

ב"חדוות הורים" קבע ביה"ד הארצי כי יש להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט". המחוקק הגדיר לפיכך שלושה רכיבים רלוונטיים - "רכיב ראשון - קביעת החומרה המושגת של מעשה העבירה באמצעות בחינת הערך החברתי המוגן; רכיב שני - קביעת החומרה הקונקרטית של העבירה באמצעות בחינת הנסיבות הקשורות לביצועה; רכיב שלישי - שמירה על מידת מה של רצף עונשי על ידי התחשבות במצב שקדם לחקיקת תיקון מס' 113 באמצעות בחירת מדיניות הענישה הנהוגה" (ואקי ורביין, בעמ' 430).

עוד נקבע כי יש להתחשב לא רק בסוג העבירה, אלא גם בנסיבות ביצועה, ומידת אשמו של הנאשם בביצועה.

בענייננו, אין חולק כי בוודאי חלק מהעבירות בהן הורשעו הנאשמים הן עבירות חמורות, חברתיות ומוסריות, כשבפועל נפגעו תנאי עבודתם הבסיסיים של עובדים, בהתייחס לשכר מינימום ואי תשלום שכר במועדו, ובניכויים משכר עובדים ועפ"נ תקופה, חרף התראות מקצועיות בנדון!

כן על"י לשקול את מדיניות הענישה, כשכאמור בטיעוני המאשימה מדובר בעבירות מהעבירות החמורות בהעסקת

עובדים, בעבירות כלכליות, עבירות שבוצעו במסגרת עסקיהם ומשלח ידם של הנאשמים, כשחומרת העבירות נבחנת אף מכך, שבחלקן אף לא קבע המחוקק קנס מנהלי בגין.

בפועל, לא טענו הנאשמים למתחמי הענישה ההולמים, ביחס לכ"א מהעבירות, והמאשימה טענה ביחס למרביתן במתחמים מחמירים.

לאחר ששקלתי מכלול האישומים והעבירות ולאחר ששקלתי הנסיבות, החומרה המושגית והקונקרטית לביצוען של כל העבירות ומידת האשם של הנאשם בביצוען, כולל הנזק מביצועה של כ"א מהעבירות, הסיבות לביצוען, כולל מצבו הכלכלי של הנאשם (כמצוות סעיף 40 ח' לחוק העונשין) אני קובעת כדלקמן:

באשר לאישום הראשון - מתחם הענישה ההולם הוא בין 40%-ל-70%.

באשר לאישומים שני ושלישי - מתחם הענישה ההולם הוא כהנמקת המאשימה בין 40%-ל-60%.

באשר לאישום הרביעי - מתחם הענישה ההולם הוא כהנמקת המאשימה בין 40%-ל-60%.

באשר לאישום החמישי - מתחם הענישה ההולם הוא בין 25%-ל-70%; הגם שמקובלים עליי טיעוני המאשימה, באישום זה יש לשקול לקולא את משמעות העבירה על העובדים, שפחותה היא לטעמי מאי תשלום שכר מינימום והלנתו, ובהתאם, הרף המינימלי שנקבע נמוך יותר.

באשר לאישום השישי - מתחם הענישה ההולם הוא בין 30%-ל-70%; גם כאן, הגם שמקובלים עליי טיעוני המאשימה, יש לשקול גם לקולא את משמעות העבירה בהתייחס למצב המעסיקה בעיתוי העבירה, כטיעוני הנאשמים - קרי: כי הזכות קמה לעובדים בעת קריסתה הכלכלית של הנאשמת, הגם שלא נעלם מעיניי כי עסקינן בעבירה על חוק סוציאלי לרווחת העובד (אלא שאין בפניי כי מדובר ב"כדאיות" למעסיק, שלא איפשר לעובדים, 5 עובדים, לנצל חופשתם במהלך עבודתם).

באשר לאישום השביעי - הגם שהורשע הנאשם 3 ב-5 ארועים (וזוכה מאחד) והגם שעסקינן במועדים שונים, אך סמיכותם והקשר ביניהם הדוק הוא, הגם בנסיבות לא זהות, כשברי כי עסקינן בהתנהגות בעלת נופך עברייני, מכוון ומודע, ראוי לטעמי, לקבוע את מתחם הענישה ההולם בין 40%-ל-80%.

כללית אציין כי לא התרשמתי מדברי הנאשם 3 כי הבין את טעויותיו, או כי אכן מצטער הוא - דברים שנאמרו רק בטיעוניו לעונש.

8. השלב השלישי - נסיבותיהם המיוחדות של הנאשמים

נקבע בהלכת חדוות הורים כי יש לקחת בחשבון נסיבות שונות: חסד ורחמים; התנהגות הנאשמים לאחר ביצוע העבירה; נסיבות הנאשם לפני ביצוע העבירה; נסיבות שאינן קשורות בנאשמים; הצורך בהרתעה; וכיוצ"ב.

בעניינו, הגם שנקבע כי אין לזקוף לחובת הנאשמים את העובדה כי התנהל הליך משפטי ארוך בעניינם (כטענת המאשימה - 6 ישיבות הוכחות, עדים רבים) - ברי כי אין לשקול לקולא "חסכון בזמן שיפוטי", "חרטת הנאשמים";

כך גם לא שוכנעתי כי ההליכים שנוהלו היו בעלי אפקט מרתיע ומשמעותי עבור הנאשם 3 (ודי אם אזכיר את העדויות בעניינו לעניין עסקיו האחרים, מה שוודאי מאיין הטענה בדבר "פעילות עסקית ראשונה"), אף כי שוכנעתי כך בהתייחס לנאשם 2, ודאי לאור הטיעונים בעניינו למצבו המשפחתי-כלכלי-משפטי. באשר לנאשם 2 התרשמתי גם כי "נקלע" לסיטואציה כולה, שהובילה להליך המשפטי - שלא בטובתו.

לאחר ששבתי ושקלתי את כל הנסיבות שבפניי, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים כדלקמן: ביחס לאישומים ראשון עד שישי בהתאם לסעיף 40 יג' (ב) לחוק העונשין, קנס כולל בסך 750,000 ₪, סכום שישולם ב- 50 תשלומים שווים ורצופים, שזמן פרעון הראשון בהם 01/06/2019.

בנוסף לאמור, אני גוזרת על הנאשם 3 קנס בשיעור 60,000 ₪, בהתייחס לאישום השביעי בלבד, סכום שישולם ב- 15 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מ- 10/06/2019.

כך מצאתי לקבוע, לאחר ששקלתי כל הטענות והנסיבות שבפניי, כולל אפשרות שיקומם של הנאשמים, שעוד נכונם להם כך תקוותי, שנים רבות של עבודה מסורה ואחראית לטובתם האישית ולטובת בני משפחתם, ובהתייחס לכך כי עסקינן בקריסה כלכלית של הנאשמת, שוודאי לא כיוונו אליה.

כן יחתום כל אחד מהנאשמים על התחייבות, לפי סעיף 72 לחוק העונשין, שלא לעבור עבירה מסוג העבירות בהן הורשע, ל-3 שנים מיום מתן גזר הדין, אחרת יחוייב בקנס המקסימלי שיעמוד לצידה של העבירה במועד העבירה.

על ב"כ הנאשמים לוודא כי הנאשמים יפנו מיידית ולא יאחר מ-7 ימים מגזר הדין, למזכירות ביה"ד לקבלת שוברי תשלום ולחתימה על התחייבות.

התנצלותי לצדדים על האיחור בהוצאת גזר הדין, הנובע לצערי מהעדר קלדנית ועומס הקלדות.

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.